

Investigating the Mediating Role of Distress Tolerance in the Relationship between Conflict Resolution Methods and Marital Adjustment in Married Women

Seyed Hamid Atashpour^{1*}, Farzane Delforoozi²

1 Associate Professor, Department of Clinical Psychology, Isfahan Branch (Khorasgan), Islamic Azad University, Isfahan, Iran

2 Associate Professor, Department of Clinical Psychology, Isfahan Branch (Khorasgan), Islamic Azad University, Isfahan, Iran

* Corresponding author: Atashpour

Received: 2024-04-20

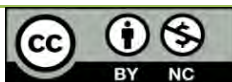
Accepted: 2024-05-22

Abstract

The aim of the present research was to investigate the mediating role of distress tolerance in the relationship between conflict resolution methods and marital adjustment in married women of Shahinshahr city. The correlation research method is structural equation modeling. The statistical population of the research included all married women living in Shahinshahr city, of which 200 people participated in this research. The research tools included demographic questionnaire, Spiner's Marital Compatibility Questionnaire (1976), Rahim Conflict Resolution Styles Questionnaire (1983) and Simmons Gaher's Distress Tolerance Questionnaire (2005). , version 24. The research results showed that conflict resolution methods can predict marital compatibility. The results of the research showed that among the conflict resolution styles that included integration style, compromise style, dominant style, obliging style and avoidant style, integration and compromise styles have shown a significant relationship with compatibility. Marital adjustment also increases with distress tolerance. The path coefficient between the binding style and the compromise style with distress tolerance is statistically significant, and the integration, dominant and avoidant styles have not shown a significant relationship with distress tolerance. The indirect coefficient of the relationship between the binding conflict resolution style and the compromise style with marital adjustment Distress tolerance mediation is statistically significant. By reducing the required conflict resolution style, distress tolerance increases in married women, and as a result, marital compatibility increases. By increasing the conflict resolution style of compromise, marital compatibility in married women directly increases, and indirectly, distress tolerance increases in them, and as a result, marital compatibility increases.

Keywords: Conflict resolution styles, Distress tolerance, Marital adjustment

© 2023 Journal of Mental Health in School (JMHS)

This work is published under CC BY-NC 4.0 license.

© 2023 The Authors.

How to Cite This Article: Atashpour S.H. (2024). Investigating the Mediating Role of Distress Tolerance in the Relationship between Conflict Resolution Methods and Marital Adjustment in Married Women. *JMHS*, 2(2): 51-65.

بررسی نقش میانجی تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی در زنان متأهل

سید حمید آتش پور^{*}، فرزانه دلفروزی^۲

^۱ دانشجویار، گروه روانشناسی بالینی، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران
^۲ کارشناس ارشد، گروه روانشناسی عمومی، واحد اصفهان (خوراسگان)، دانشگاه آزاد اسلامی، اصفهان، ایران.
* نویسنده مسئول: آتش پور

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۴۰۳/۰۳/۰۲

تاریخ دریافت مقاله: ۱۴۰۳/۰۲/۰۱

چکیده

هدف تحقیق حاضر بررسی نقش میانجی تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی در زنان متأهل شهر شاهین شهر بوده است. روش پژوهش همبستگی از نوع مدل‌یابی معادلات ساختاری است. جامعه آماری پژوهش شامل کلیه زنان متأهل ساکن در شهر شاهین شهر بوده که از بین آنها تعداد ۲۰۰ نفر به صورت در دسترس در این پژوهش شرکت کردند. ابزار تحقیق شامل پرسشنامه دموگرافیک، پرسشنامه سازگاری زناشویی اسپاینر (۱۹۷۶) پرسشنامه سبک‌های حل تعارض رحیم (۱۹۸۳) و پرسشنامه تحمل پریشانی سیمونز گاهر (۲۰۰۵) بوده است. محاسبات آماری این پژوهش با استفاده از نرم افزار آماری SPSS، نسخه ۲۴ و نرم افزار آماری AMOS، نسخه ۲۴ انجام گرفته است. نتایج تحقیق نشان داد که شیوه‌های حل تعارض توان پیش بینی کنندگی سازگاری زناشویی را دارند. نتایج تحقیق نشان داد که از بین سبک‌های حل تعارض که شامل سبک یکپارچگی، سبک مصالحه، سبک مسلط، سبک ملزم شده و سبک اجتناب کننده بوده است، سبک‌های یکپارچگی و مصالحه با سازگاری ارتباط معنادار نشان داده اند. با افزایش تحمل پریشانی، سازگاری زناشویی نیز افزایش می‌یابد. ضریب مسیر بین سبک ملزم شده و سبک مصالحه با تحمل پریشانی از لحاظ آماری معنادار است و سبک‌های یکپارچگی، مسلط و اجتناب کننده با تحمل پریشانی ارتباط معنادار نشان نداده اند. ضریب غیر مستقیم رابطه سبک حل تعارض ملزم شده و سبک مصالحه با سازگاری زناشویی با میانجی گری تحمل پریشانی از لحاظ آماری معنی دار است. با کاهش سبک حل تعارض ملزم شده، تحمل پریشانی در زنان متأهل افزایش یافته و در نتیجه سازگاری زناشویی بیشتر می‌شود. با افزایش سبک حل تعارض مصالحه هم به طور مستقیم سازگاری زناشویی در زنان متأهل افزایش می‌یابد و هم به طور غیر مستقیم تحمل پریشانی در آن‌ها افزایش یافته و در نتیجه سازگاری زناشویی بیشتر می‌شود.

واژگان کلیدی: سبک‌های حل تعارض، تحمل پریشانی، سازگاری زناشویی

تمامی حقوق نشر برای فصلنامه سلامت روان در مدرسه محفوظ است.

شیوه استناد به این مقاله: آتش پور، سید حمید (۱۴۰۳) بررسی نقش میانجی تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی در زنان متأهل. فصلنامه سلامت روان در مدرسه، ۲(۲): ۶۵-۵۱.

مقدمه

یک ازدواج سالم دانست (صاحب‌دل و پاکدامن، ۱۳۹۷). به‌گونه‌ای که روابط رضایت‌بخش و حمایتی به‌شدت با درجه بالاتری از سلامتی و رفاه در ارتباط است (Pietromonaco و همکاران،

ازدواج، یکی از مهم‌ترین تصمیمات زندگی هر انسانی می‌باشد. آدمی حاصل ازدواج است و سالم‌بودن انسان را می‌توان نتیجه

جسمی و کاهش رفاه عاطفی می‌گردد. مفهوم تعارض به‌عنوان ناسازگاری بین دو فرد از نظر خواسته‌ها، اهداف و عملکردها تعریف می‌شود (Akgün و Ünal، ۲۰۲۰). تعارض پدیده‌ای طبیعی و ذاتی روابط زناشویی است اما آنچه که از اهمیت بالایی برخوردار است توانایی شرکا برای برقراری ارتباط موثر در مورد تعارض و شیوه حل آنها است. شیوه‌های حل تعارض زوجین ممکن است شامل راهبردهای سازنده یا مخرب باشد. راهبردهای سازنده شامل پذیرش دیدگاه طرف مقابل، باز بودن برای بحث در مورد انگیزه‌های تعارض و تلاش برای حل مشکل است. در مقابل، راهبردهای مخرب شامل خصومت، رقابت و کناره‌گیری از تعارض است. مطالعات نشان داده که غلبه راهبردهای سازنده در بیان و حل تعارض‌ها به نفع رضایت زناشویی، سلامت خانواده و رشد مهارت‌های اجتماعی برای کودکان است و از سوی دیگر استفاده مکرر از راهبردهای مخرب با مشکلات رفتاری در کودکان و افزایش تنش خانوادگی و ایجاد درگیری‌های بیشتر همراه است (Delatorre و Wagner، ۲۰۱۸). اگرچه هیچ رابطه‌ای سبب آرامی ندارد. در همه روابط، تعارض و عواطف منفی وجود دارد. مشکلات در روابط صمیمی بلاخره زمانی هر فردی را تحت تاثیر قرار می‌دهد. تضاد زیاد، خسته کننده است و باعث احساس محنت و تنهایی در زوجها می‌شود. رابطه زناشویی ناخوشایند و رنج آور با افزایش افسردگی، اضطراب، و سوء مصرف مواد رابطه دارد. فرزندان در خانه‌های دارای تعارض بالا به احتمال زیاد دچار آشفتگی و حتی خودکشی می‌شوند (Fruzzetti، ۲۰۰۶، ترجمه گیائی و پورصالحی، ۱۴۰۱). در این مواقع نیاز است که زوجین در مواجهه با این موارد تحمل پریشانی بالایی داشته باشند.

تحمل پریشانی، که گاهی اوقات به‌عنوان «تحمل پریشانی روانی» یا «تحمل پریشانی عاطفی» نیز شناخته می‌شود، ظرفیت درک شده یا واقعی برای مقاومت در برابر حالت‌های احساسی بد است (Blakey و Lanier، ۲۰۲۱). به عبارت دیگر تحمل پریشانی نشان دهنده ظرفیت تحمل و مدیریت حالات روانی منفی مرتبط با پریشانی است. تحمل پریشانی کم یک ساختار فرا تشخیصی است که در بسیاری از شرایط آسیب‌شناسی روانی نقش دارد (Melli و همکاران، ۲۰۲۱). Simons و Gaher (۲۰۰۵) معتقدند که افراد با تحمل پریشانی پایین از استراتژی‌های اجتناب‌محور بیشتری استفاده می‌کنند و فرصت‌های تقویت منفی را در مواجهه با پریشانی دنبال می‌کنند، که می‌تواند منجر به اشکال ناسازگار مقابله شود (Carpenter و همکاران، ۲۰۱۹). مطابق با چنین نظریه‌ای، تحمل پریشانی پایین با تعدادی از علائم مختلف آسیب‌شناسی روانی و رفتارهای ناسازگار با سلامتی، از جمله اضطراب،

(۲۰۲۲) و نارضایتی در روابط منجر به افزایش خطر مرگ‌ومیر (Lev-ari و همکاران، ۲۰۲۱) افسردگی و اضطراب می‌شود (علیپور و همکاران، ۲۰۲۰). آمارها در کشور حاکی از آن است که میزان درخواست طلاق از جانب زنان روزبه‌روز در حال افزایش است و ناسازگاری زناشویی یکی از علل مهم گرایش به طلاق در زنان می‌باشد (روشنی و همکاران، ۱۳۹۸). سازگاری زناشویی یکی از شاخص‌های کلیدی یک رابطه باکیفیت است (Bertoni و همکاران، ۲۰۲۰؛ نامی و همکاران، ۱۳۹۶). Spanier (۱۹۷۶) سازگاری زناشویی را هماهنگی همسران با یکدیگر توصیف کرد و از رضایت زناشویی، انسجام، توافق، محبت و تعارض به‌عنوان عوامل مؤثر در سطوح سازگاری زناشویی نام برد (Akgün و Ünal، ۲۰۲۰). از سوی دیگر سازگاری زناشویی فرآیندی است که طی آن زوجین متأهل به رضایت متقابل و به اهداف مشترک دست یافته و در عین حال درجه مناسبی از فردیت خود را حفظ می‌کنند. آنچه که در سازگاری زناشویی مهم است، به اشتراک گذاری تجربیات، علایق و ارزش‌ها، احترام به نیازها، اهداف و خلق و خوی فردی شریک زندگی، حفظ خطوط باز ارتباط و ابراز احساسات، شفاف‌سازی نقش‌ها و مسئولیت‌ها، همکاری در تصمیم‌گیری، حل مسئله و تربیت کودکان و دستیابی به ارضای جنسی متقابل است. سازگاری زناشویی بالا در بین زوجین با رضایت از زندگی (Işık و همکاران، ۲۰۲۰)، کیفیت زندگی (Zurlo و همکاران، ۲۰۱۹)، نشاط و شادکامی (Uzunçakmak و Alp و Yilmaz، ۲۰۲۱؛ تفسیله و علمی، ۱۳۹۸)، بهزیستی روانشناختی و سلامت خانواده (Jiménez-Picón و همکاران، ۲۰۲۱) در ارتباط است. این درحالی است که سازگاری زناشویی پایین منجر به بروز بیماری‌های روان‌تنی (Taşçioğlu و همکاران، ۲۰۲۱)، افزایش افسردگی (Gatien و همکاران، ۲۰۲۱) و Mangialavori و همکاران، ۲۰۱۹؛ Ripley و همکاران، ۲۰۱۸؛ Jaffar و همکاران، ۲۰۱۸ و Whisman و همکاران، ۲۰۱۸؛ اضطراب (Gatien و همکاران، ۲۰۱۸) و پریشانی روانی و پریشانی فردی (Li و همکاران، ۲۰۱۶؛ Tilden و همکاران، ۲۰۱۹) در زوجین می‌گردد. Spanier و Cole (۱۹۷۶) سازگاری زناشویی را دربرگیرنده طیف وسیعی از پیش‌بینی موفقیت زناشویی استفاده می‌شود (Kendrick و Drentea، ۲۰۱۶).

در این میان یکی از عناصری که منجر به کاهش سازگاری زناشویی می‌شود تعارض زناشویی^۱ است (عمرانی و همکاران، ۱۳۹۷). تعارض زناشویی منجر به کاهش سلامت روانی و

روانی، روابط زوجی و خانواده دارد و نشئت گرفته از عوامل متعددی است که در مطالعات ذکر شده محققان سعی در تبیین آن داشته‌اند. بدین جهت توجه به سازگاری زناشویی از بعد متغیرهای سبک‌های حل تعارض و تحمل پریشانی و تدوین مدل مربوطه می‌تواند، به عملکرد مشاوران جهت افزایش سلامت روابط زوجین درآموزش‌ها و درمان‌های زوجی کمک کننده باشد و به تبع افزایش سلامت خانواده و جامعه که یکی از اهداف محققان می‌باشد را تحت تاثیر قرار دهد؛ در این پژوهش پرداختن به نقش میانجی تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی به‌عنوان یک خلاء پژوهشی است که محقق به دنبال پاسخگویی به آن است. بنابراین در این پژوهش به بررسی نقش میانجی تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی پرداخته است.

روش

روش پژوهش همبستگی از نوع مدل‌یابی معادلات ساختاری است. جامعه آماری پژوهش دربرگیرنده کلیه زنان متأهل ساکن در شهر شاهین‌شهر می‌باشد (تعداد تقریبی ۲۰۰ نفر). روش نمونه‌گیری در این پژوهش به صورت در دسترس می‌باشد. با وجود آنکه در مورد حجم نمونه لازم برای تحلیل عاملی و مدل‌های ساختاری توافق کلی وجود ندارد، اما از نظر بسیاری از محققان حداقل حجم نمونه لازم برای انجام این نوع از پژوهش ۲۰۰ نفر می‌باشد؛ بنابراین به دلیل استفاده از روش معادلات ساختاری برای انجام پژوهش از طریق فراخوان مجازی و آنلاین در شبکه‌های اجتماعی ۲۰۰ نفر از زنان متأهل ساکن شهر شاهین‌شهر به صورت داوطلبانه و در دسترس در این پژوهش شرکت کردند.

ابزار

مقیاس سازگاری زناشویی^۲

مقیاس سازگاری زناشویی در سال ۱۹۷۶ توسط اسپاینر ساخته شد. این مقیاس یک ابزار ۳۲ سوالی برای ارزیابی کیفیت رابطه زناشویی زنان و شوهران و شاخص‌های کلی زناشویی را تعیین می‌کند. تحلیل عاملی نشان داد که این مقیاس چهار بعد رابطه را می‌سنجد، که عبارتند از: رضایت دونفره، همبستگی دونفره، توافق دونفره، و ابراز عواطف دونفره.

این پرسشنامه با طیف لیکرت پنج درجه‌ای از کاملاً موافق (۵) تا کاملاً مخالف (۱) نمره‌گذاری می‌شود. برای بدست آوردن امتیاز کلی پرسشنامه حاصل جمع امتیازات داده شده توسط پاسخ دهنده به تک تک سوالات پرسشنامه با هم جمع می‌شود. نمره

افسردگی، سوء مصرف مواد، اختلالات خوردن و اختلال شخصیت مرزی، آسیب زدن به خود (Slabbert) و همکاران، (۲۰۲۰) و تمایل به خودکشی مرتبط است. بنابراین مهم است که افراد در روابط زوجی خود از تحمل پریشانی بالایی برخوردار باشند.

با این حال رویکردهای نظری برای درک ازدواج مدت‌هاست که نشان می‌دهد که مشکلات بین شرکا می‌تواند ارزیابی‌های اولیه مثبت آنها را از رابطه از بین ببرد. به همین جهت در طی سال‌های متمادی روابط عاشقانه کانون تحقیقات در جامعه علمی بوده است، عمدتاً به این دلیل که کیفیت روابط یا فقدان آن با طول عمر، سلامت و رفاه، و همچنین آسیب شناسی روانی، ناخوشی و وضعیت ناراحتی مرتبط است (Lavner) و همکاران، (۲۰۱۶). در این بین سازگاری زناشویی به‌عنوان یکی از شاخص‌های مهم و اساسی کیفیت زناشویی شناخته شده به گونه‌ای که بالا بودن سازگاری زناشویی نشان دهنده عملکرد قوی رابطه و پایین بودن آن نشان دهنده کاهش عملکرد است (Weber و Baucom، ۲۰۲۲) و انتظار می‌رود زوج‌هایی که به خوبی با یکدیگر سازگار شده‌اند، ازدواج‌های طولانی‌مدت و پایداری داشته باشند، در حالی که ازدواج‌هایی با سازگاری زناشویی پایین بی‌ثباتی و یا طلاق را تجربه کنند (Kendrick و Drentea، ۲۰۱۶). بنابراین درک اینکه چرا روابط نزدیک خوب یا ضعیف عمل می‌کنند بسیار مهم است (Pietromonaco و همکاران، ۲۰۲۲). به همین دلیل سازگاری زناشویی یکی از مهم‌ترین چالش‌ها برای علم روابط است به صورتی که مطالعات علمی در زمینه سازگاری زناشویی در دهه‌های اخیر، توجه بسیاری از روان‌شناسان و مشاوران خانواده و ازدواج را به خود جلب کرده است. در همین راستا پژوهشگران در تحقیقات خود ابعاد متفاوتی را در مورد آن مورد بررسی و موشکافی قرار داده و به دنبال درک عواملی هستند که بر سازگاری زناشویی اثر گذار بوده و منجر به تغییر در آن می‌گردند. پژوهش افضلی و باباخانی (۱۳۹۸) نشان داد که سازگاری زناشویی بر اساس تمایزیافتگی خود و سخت‌رویی با میانجیگری سبک‌های حل تعارض قابل پیش‌بینی است. همچنین انتظار از ازدواج و تحمل پریشانی با سازگاری زناشویی در ارتباط است (طاهری و محوی شیرازی، ۱۳۹۸). Doorley و همکاران (۲۰۱۹) در مطالعه‌ای دریافتند که تحمل پریشانی با رضایت بالاتر از رابطه همراه است. محمد زاده شهیر (۱۳۹۸) نقش همدلی، قدردانی و سبک‌های حل تعارض در پیش‌بینی سازگاری زناشویی نشان دادند.

حال با توجه به مطالب ذکر شده سازگاری زناشویی نقش مهمی در تدام و پایداری زندگی زوجین و همچنین سلامت جسمی و

این پرسشنامه ۷۵ درصد واریانس کل را تبیین می‌کند (ظهوری و همکاران، ۱۳۹۹).

پرسشنامه پرسشنامه تحمل پریشانی^۴

پرسشنامه تحمل پریشانی یک شاخص خودسنجی تحمل پریشانی است که توسط Simons و Gaher در سال ۲۰۰۵ ساخته شد. این مقیاس دارای ۱۵ ماده و چهار خرده مقیاس به نام‌های تحمل پریشانی هیجانی، جذب شدن به وسیله هیجانات منفی، برآورد ذهنی پریشانی، و تنظیم تلاش‌ها برای تسکین پریشانی است. هدف ارزیابی میزان تحمل پریشانی هیجانی از ابعاد مختلف (تحمل، جذب، ارزیابی، تنظیم)، خرده مقیاس‌ها و عبارات این پرسشنامه بر روی یک مقیاس پنج درجه‌ای (۱- کاملاً موافق، ۲- اندکی موافق، ۳- نه موافق و نه مخالف، ۴- اندکی مخالف و ۵- کاملاً مخالف) نمره‌گذاری می‌شوند. عبارت ۶ به صورت معکوس نمره‌گذاری می‌شود. نمرات بالا در این پرسشنامه نشانه تحمل پریشانی بالا است. برای بدست آوردن تحمل پریشانی کل نمره تمام سوالات با هم جمع می‌شود و برای بدست آوردن نمره هریک از ابعاد نمره سوالهای هر بعد مطابق آنچه که در جدول (۳-۸) ذکر شد با هم جمع می‌شوند.

در پژوهش سیمونز و گاهر (۲۰۰۵) ضرایب آلفا برای کل مقیاس ۰/۸۲ و برای خرده مقیاس‌های تحمل ۰/۷۲، جذب ۰/۸۲، ارزیابی ۰/۷۸ و برای تنظیم ۰/۷۰ گزارش شده است. در پژوهش اندامی خشک (۱۳۹۳) آلفای کرونباخ کل مقیاس ۰/۸۶ گزارش شده است و عزیزی و همکاران (۱۳۸۹) نیز آلفای کرونباخ این پرسشنامه را ۰/۶۷ و اعتبار بازآزمایی آن را ۰/۷۹ گزارش کردند (باباخانی، ۱۳۹۹).

یافته‌ها

بر اساس نتایج دموگرافیک ۵۰ نفر (۲۵ درصد) از افراد نمونه کمتر از ۲۵ سال، ۵۲ نفر (۲۶ درصد) بین ۲۶ تا ۳۰ سال و همین تعداد بیشتر از ۳۶ سال سن داشته‌اند. در حالی که ۴۶ نفر (۲۳ درصد) بین ۳۱ تا ۳۵ سال سن داشته‌اند. تحصیلات بیشتر افراد نمونه لیسانس است که شامل ۸۹ نفر (۴۴/۵ درصد) بوده است. ۶۸ نفر (۳۴ درصد) از افراد نمونه بین ۱ تا ۳ سال، ۴۸ نفر (۲۴ درصد) بین ۴ تا ۷ سال، ۳۰ نفر (۱۵ درصد) بین ۸ تا ۱۲ سال و ۵۴ نفر (۲۷ درصد) بالاتر از ۱۲ سال از دواج آن‌ها گذشته است.

اطلاعات توصیفی (میانگین، انحراف استاندارد، کمترین و بیشترین نمرات) مربوط به متغیرهای پژوهش در جدول (۱) ارائه شده است.

بدست آمده نمره کلی پرسشنامه بوده و دامنه‌ای از ۰ تا ۱۵۰ خواهد داشت که نمرات کمتر از ۱۰۰ به معنای وجود مشکل در رابطه زناشویی و عدم سازگاری است و نمرات بالاتر نشان‌دهنده رابطه بهتر و سازگاری بیشتر است.

Spanier (۱۹۷۶) پایایی این مقیاس را در کل نمرات ۰/۹۶ برآورد نمود که نشان می‌دهد این مقیاس از همسانی درونی قابل توجهی برخوردار است. همسانی درونی زیرمقیاس‌ها را نیز بین خوب تا عالی برآورده کرده است که عبارتند از: توافق دونفره ۰/۹۰، همبستگی دونفره ۰/۸۱، رضایت دونفره ۰/۹۴ و ابراز عواطف دو نفره ۰/۷۳. در ایران این مقیاس توسط آموزگار و حسین‌نژاد (۱۳۷۴) هنجاریابی شده است. این مقیاس با روش باز آزمایی و با فاصله زمانی ۱۰ روز روی نمونه‌ای متشکل از ۱۲۰ نفر از زوجین (۶۰ عزن، ۶۰ عمرد) اجرا شد و برای بررسی میزان همبستگی نمرات از روش گشتاوری پیرسون استفاده شد. ضریب همبستگی بین نمرات زنان و شوهران طی دوبار اجرا در کل نمرات ۰/۸۶، مقیاس فرعی اول ۰/۶۸، مقیاس فرعی دوم ۰/۷۵، مقیاس فرعی سوم ۰/۷۱ و مقیاس فرعی چهارم ۰/۶۱ به دست آمد (به نقل از کرمانی مامازندی و همکاران، ۱۳۹۸).

پرسشنامه سبک‌های حل تعارض رحیم^۳

این پرسشنامه توسط رحیم (۱۹۸۳) تدوین شد که دارای ۲۸ سوال و هدف آن ارزیابی سبک‌های حل تعارض بین فردی است. خرده مقیاس‌های این پرسشنامه عبارت‌اند از: سبک یکپارچگی، سبک مسلط، سبک ملزم شده، سبک اجتناب کننده و سبک مصالحه‌ای.

این پرسشنامه با طیف لیکرت پنج درجه‌ای از کاملاً موافقم (۵) تا کاملاً مخالفم (۱) نمره‌گذاری می‌شود. برای بدست آوردن امتیاز کلی پرسشنامه حاصل جمع امتیازات داده شده توسط پاسخ‌دهنده به تک تک سوالات پرسشنامه با هم جمع می‌شود. نمرات پرسشنامه بین ۲۸ تا ۵۶ باشد، میزان حل تعارض در جامعه ضعیف می‌باشد. در صورتی که نمرات پرسشنامه بین ۵۶ تا ۸۲ باشد، میزان حل تعارض در سطح متوسطی است. در صورتی که نمرات بالای ۸۲ باشد، میزان حل تعارض بسیار خوب است.

Rahim و Magner (۱۹۹۵) همسانی درونی زیرمقیاس‌های آن را بین ۰/۷۲ تا ۰/۷۷ گزارش کردند. همچنین نتایج حاصل از تحلیل عامل اکتشافی نشان داد که ماده‌های پرسشنامه ۰/۸۹ درصد از واریانس کل را تبیین می‌کند. در پژوهش حقیقی و همکاران (۱۳۹۱) بر روی زوجین معلم شهر بندرعباس پایایی این پرسشنامه را در زیرمقیاس‌های آن بین ۰/۷۰ تا ۰/۷۵ متغیر بود. نتایج حاصل از تحلیل عامل تائیدی نشان داد که ۵ عامل

جدول ۱: شاخص‌های توصیفی متغیرهای پژوهش

متغیر	میانگین	انحراف استاندارد	کمترین	بیشترین
پیش بین سبک حل تعارض	سبک یکپارچگی	۲۵/۵۵	۷/۲۵	۳۵
	سبک مسلط	۱۴/۶۹	۵/۰۲	۳۰
	سبک ملزم شده	۲۰/۱۴	۳/۱۷	۲۵
	سبک اجتناب کننده	۱۵/۷	۲/۳۶	۲۰
	سبک مصالحه	۱۳/۹۲	۳/۸۴	۳۰
ملاک	سازگاری زناشویی	۱۲۱/۰۰۵	۳۴/۲۷	۱۷۹
میانجی	تحمل پریشانی	۴۷/۰۱	۱۴/۵۸	۷۵

شامل سازگاری زناشویی برابر با ۱۲۱/۰۰۵ حاصل گردیده است. میانگین متغیر میانجی تحمل پریشانی برابر با ۴۷/۰۱ است. ماتریس همبستگی بین متغیرهای پژوهش در جدول (۲) ارائه شده است.

نتایج در جدول (۱) نشان داده است، متغیرهای پیش بین در نمونه پژوهش شامل سبک‌های حل تعارض یکپارچگی، مسلط، ملزم شده، اجتناب کننده و مصالحه به ترتیب ۲۵/۵۵، ۱۴/۴۶، ۲۰/۱۴، ۱۵/۷، ۱۳/۹۲ حاصل شده است. میانگین متغیر ملاک

جدول ۲: ماتریس همبستگی بین متغیرهای پژوهش

	۷	۶	۵	۴	۳	۲	۱	
۱ سازگاری زناشویی							۱	
۲ سبک یکپارچگی						۱	۰/۷۹۸**	
۳ سبک مسلط					۱	-۰/۴۸۸**	-۰/۵۵۷*	
۴ سبک ملزم شده				۱	۰/۶۷۳**	-۰/۱۴۳*	-۰/۳۴۷*	
۵ سبک اجتناب کننده			۱	۰/۷۱۰**	۰/۷۳۳**	-۰/۳۳۳**	-۰/۴۸۴**	
۶ سبک مصالحه		۱	-۰/۳۶۷**	-۰/۲۳۱**	-۰/۳۹۷**	۰/۷۳۵**	۰/۷۵۹**	
۷ تحمل پریشانی	۱	۰/۵۸۷**	-۰/۵۳۰**	-۰/۴۷۶**	-۰/۵۰۰**	۰/۵۱۶**	۰/۶۷۵**	

**P<۰/۰۱، *P<۰/۰۵

بررسی می‌گردد. در شاخص مجذور کای نسبی مقادیر نزدیک به ۵ و کمتر به عنوان ملاکی قراردادی برای برازندگی مدل به حساب می‌آیند. برای بررسی شاخص‌های برازش مدل از چندین شاخص دیگر شامل شاخص برازش نرم پارسیمونس (PNFI)^۶، شاخص برازش مقایسه‌ای (CFI)^۷، شاخص برازش مقایسه‌ای پارسیمونس (PCFI)^۸، شاخص برازش افزایشی (IFI)^۹، شاخص نیکویی برازش (GFI)^{۱۰} و ریشه میانگین مربعات خطای تقریب (RMSEA)^{۱۱} استفاده شده است. شاخص‌های برازندگی این الگوی پژوهش در جدول (۳) نشان داده شده‌اند. همچنین مدل در شکل (۱) ارائه شده است.

جدول (۲) اطلاعات مربوط به همبستگی پیرسون بین متغیرهای پژوهش نشان می‌دهد که همبستگی درونی متغیرهای پژوهش معنی دار است (p<۰/۰۱)

در این بخش برای پاسخ به فرضیات مطرح شده از تحلیل مسیر با افزار AMOS نسخه ۲۴ استفاده شده است و پارامترهای مدل به روش بیشینه درست‌نمایی (ML) برآورد شدند.

جهت آزمون الگوی پیشنهادی رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی با نقش میانجی تحمل پریشانی از روش تحلیل مسیر استفاده شد.

برازش الگوی پیشنهادی با داده‌ها براساس شاخص‌های برازندگی از جمله مجذور خی^۵ به عنوان شاخص برازندگی مطلق

جدول ۳: شاخص‌های برازندگی الگوی پژوهش

GFI	IFI	PCFI	CFI	PNFI	RMSEA	CMIN /Df	p - value	df	x ²	شاخص‌های برازندگی الگو
بیشتر از ۰/۹	بیشتر از ۰/۹	بیشتر از ۰/۵	بیشتر از ۰/۹	بیشتر از ۰/۵	کمتر از ۰/۰۸	کمتر از ۵	-	-	-	میزان قابل قبول
۰/۹۸۶	۰/۹۹۲	۰/۵۶۸	۰/۹۹۲	۰/۵۷۱	۰/۰۷۱	۴/۶	۰/۰۰۴	۲	۹/۲	مقدار حاصل در الگو
مناسب	مناسب	مناسب	مناسب	مناسب	مناسب	مناسب	-	-	-	وضعیت

متغیر میانجی تحمل پریشانی به ترتیب برابر با ۰/۷۸ و ۰/۴۹ می‌باشد که نشان می‌دهد تمامی متغیرهای برونزا می‌توانند ۷۸ درصد از متغیر سازگاری زناشویی و ۴۹ درصد از تحمل پریشانی را پیش بینی کنند. این میزان در متغیر ملاک پژوهش، قوی است.

پارامترهای مربوط به تاثیرات مستقیم در جدول (۴) و تاثیرات غیر مستقیم در جدول (۵)، ارائه شده است.

نتایج در جدول (۳) نشان داده است که شاخص‌های برازش مدل در حد قابل قبول به دست آمده است. به گونه ای که شاخص مجذور خی دو نسبی برابر با ۴/۶ و کمتر از ۵ و ریشه میانگین مربعات خطای تقریب کمتر از ۰/۰۷۱ حاصل شده است. شاخص R² میزان واریانس تبیین شده متغیرهای نهفته درونزا را نشان می‌دهد. Chin (۱۹۹۸) مقادیر R²، ۰/۶، ۰/۳ و ۰/۲ را در معادلات ساختاری به ترتیب قوی، متوسط و ضعیف توصیف می‌کند. ضریب تعیین متغیرهای ملاک سازگاری زناشویی و

جدول ۴: پارامترهای تاثیرات مستقیم در مدل پژوهش

مسیر	ضرایب استاندارد	ضرایب غیراستاندارد	نسبت بحرانی	سطح معناداری (P)
سبک یکپارچگی <---> تحمل پریشانی	۰/۱۲۹	۰/۲۴۸	۱/۵۸	۰/۱۱۴
سبک مسلط <---> تحمل پریشانی	۰/۰۱۷	۰/۰۴۹	۰/۲۱۱	۰/۸۳۳
سبک ملزم شده <---> تحمل پریشانی	-۰/۱۶۵	-۰/۴۴۶	-۲/۰۶	۰/۰۳۹
سبک اجتناب کننده <---> تحمل پریشانی	-۰/۱۳۲	-۰/۲۹۸	-۱/۵۷	۰/۱۱۷
سبک مصالحه <---> تحمل پریشانی	۰/۲۸۱	۱/۰۲	۳/۵۷	۰/۰۰۱
سبک یکپارچگی <---> سازگاری زناشویی	۰/۴۲۳	۱/۹۴	۷/۸۸	۰/۰۰۱
سبک مسلط <---> سازگاری زناشویی	-۰/۰۸۷	-۰/۵۹۵	-۱/۶۷	۰/۰۹۸
سبک ملزم شده <---> سازگاری زناشویی	۰/۰۳	۰/۱۹۴	۰/۵۶۶	۰/۵۷۱
سبک اجتناب کننده <---> سازگاری زناشویی	-۰/۰۰۵	-۰/۰۲۵	-۰/۰۸۴	۰/۹۳۳
سبک مصالحه <---> سازگاری زناشویی	۰/۲۰۶	۱/۷۸	۳/۸۸	۰/۰۰۱
تحمل پریشانی <---> سازگاری زناشویی	۰/۱۷	۰/۳۹۶	۳/۵۸	۰/۰۰۱

برای تعیین معناداری هر یک از روابط واسطه‌ای و تاثیر غیر مستقیم متغیر مستقل بر متغیر وابسته از طریق میانجی از روش بوت استرپ^{۱۲} در نرم افزار AMOS استفاده گردیده است. نتایج ضرایب مسیرهای غیر مستقیم در جدول (۵) ارائه شده است.

براساس نتایج به دست آمده در جدول (۴) بیشتر مسیرها در مدل معنی دار هستند (P<۰/۰۵). تنها رابطه سبک یکپارچگی، مسلط و اجتناب کننده با تحمل پریشانی و سبک‌های مسلط، ملزم شده و اجتناب کننده با سازگاری زناشویی رابطه معنی داری نشان نداده اند (P>۰/۰۵).

جدول ۵: نتایج ضرایب غیر مستقیم مدل پژوهش

مسیر	ضرایب استاندارد	ضرایب غیراستاندارد	حد پایین	حد بالا	سطح معناداری (P)
سبک یکپارچگی --- تحمل پریشانی --- < سازگاری زناشویی	۰/۰۲۱	۰/۰۹۸	-۰/۰۷۷	۰/۰۰۵	۰/۱۰۲
سبک مسلط --- تحمل پریشانی --- < سازگاری زناشویی	۰/۰۰۳	۰/۰۱۹	-۰/۰۲۹	۰/۰۳۲	۰/۷۶
سبک ملزم شده --- تحمل پریشانی --- < سازگاری زناشویی	-۰/۰۲۷	-۰/۱۷۷	-۰/۰۹۱	۰/۰۰۳	۰/۰۳۱
سبک اجتناب کننده --- تحمل پریشانی --- < سازگاری زناشویی	-۰/۰۲۲	-۰/۱۱۸	-۰/۰۸۱	۰/۰۰۳	۰/۰۹۹
سبک مصالحه --- تحمل پریشانی --- < سازگاری زناشویی	۰/۰۴۷	۰/۴۰۴	۰/۰۱۶	۰/۰۹۷	۰/۰۰۴

درک بین فردی بالاتر همراه است. سبک یکپارچه مستلزم اهمیت دادن زیاد به نگرانی خود و دیگران می باشد (کرمی و همکاران، ۱۴۰۲) و در این سبک میزان همکاری و تشریح مساعی بین طرفین باعث می شود تا افراد بتوانند مسائل موجود بین یکدیگر را حل کنند و با کمترین تنش و درگیری و احساس نامطلوب و با پذیرش متقابل به حل مسئله بپردازند. لذا استفاده از سبک تعارض یکپارچه باعث بهبود سازگاری زناشویی شده است.

از سوی دیگر نتایج نشان داده که سبک مصالحه نیز توان پیش بینی سازگاری زناشویی را داشته است. همانگونه که Rahim (۲۰۱۷) عنوان نموده است این شیوه شامل دادن و گرفتن یا به اشتراک گذاری است که به موجب آن هر دو طرف از چیزی صرف نظر می کنند تا یک تصمیم قابل قبول دوجانبه بگیرند. می توان گفت که در مصالحه هر دو طرف ارتباط برای تداوم ارتباط و داشتن احساس مطلوب نسبت به خود و دیگران تلاش می کنند و این امر می تواند به بهبود رابطه زوجین نیز کمک کند. Spanier (۱۹۷۶) وجود همبستگی، توافق و ابراز و کنترل عواطف را از ابعاد سازگاری زناشویی برشمرده است و نتایج تحقیق حاضر نشان داده است که استفاده از سبک مصالحه منجر به ایجاد توافق و بهبود عواطف مثبت در روابط زوجین می شود و سازگاری زناشویی را بهبود می بخشد.

از سوی دیگر، نتایج نشان داده است که سبک های مسلط، ملزم شده و اجتنابی توان پیش بینی سازگاری زناشویی را نداشته اند. سبک مسلط نشان دهنده توجه زیاد به خود و کم توجهی به دیگران است و فرد مسلط می خواهد به هر قیمتی برنده شود (Rahim، ۲۰۱۷) و احترام و نیازهای دیگران برای او ارزش چندینی ندارد. این سبک نشان دهنده مشارکت پائین و ترجیح بیش از حد خود است و قاعدتاً استفاده از چنین سبکی نمی تواند منجر به رضایت و سازگاری شود. همچنین شیوه ملزم شده یا متعهد شده نشان دهنده نگرانی کم برای خود و نگرانی زیاد برای دیگران است. این نیز به عنوان سازگار شدن شناخته می شود و در چنین سبکی از حق خود به نفع دیگران می گذرد و لذا فرد احساس ناتوانی، گناه، ناکارآمدی و عزت نفس پائین دارد. بدین

براساس نتایج به دست آمده در جدول (۵)، مسیر غیر مستقیم سبک های ملزم شده، مصالحه با سازگاری زناشویی از طریق تحمل پریشانی در مدل معنی دار است ($P < 0/05$) اما مسیر غیر مستقیم سبک های یکپارچگی، مسلط و اجتناب کننده از طریق تحمل پریشانی معنی دار به دست نیامده است ($p > 0/05$).

بحث و نتیجه گیری

بر اساس نتایج شیوه های حل تعارض توان پیش بینی کنندگی سازگاری زناشویی را دارند. نتایج تحقیق نشان داد که از بین سبک های حل تعارض که شامل سبک یکپارچگی، سبک مصالحه، سبک مسلط، سبک ملزم شده و سبک اجتناب کننده بوده است، سبک های یکپارچگی و مصالحه با سازگاری ارتباط معنادار نشان داده اند ($P < 0/001$) و سبک های دیگر ارتباط معنادار نداشته اند ($P > 0/05$). لذا می توان گفت، با افزایش سبک های مثبت حل تعارض شامل یکپارچگی و مصالحه به طور مستقیم سازگاری زناشویی زنان متأهل افزایش می یابد.

نتایج تحقیق حاضر با یافته های محمدزاده شهیر (۱۳۹۸)، بین ابعاد سبک های حل تعارض با سازگاری زناشویی ارتباط معنادار بدست آوردند و با یافته آزادی فرد و امانی (۱۳۹۵) که بین سبک های حل تعارض با رضایت زناشویی ارتباط معنادار نشان داده اند، همسو است.

در تبیین این یافته تحقیق می توان گفت که وجود تعارض و اختلاف بین زوجین، بر روابط زناشویی زوجین تاثیر منفی می گذارد و فاصله عاطفی و ذهنی بین آنها ایجاد می کند. (Burnette و همکاران، ۲۰۲۰) و (Sürücü & İlmen، ۲۰۲۲) عنوان نموده اند که تاب آوری سازگاری زناشویی را در بین زوجین افزایش داده و منجر به بهبود زندگی زناشویی می شود و وجود تعارض می تواند بر احساس تاب آوری زوجین در محیط زناشویی تاثیر منفی بگذارد. نتایج بیانگر این است که سبک های یکپارچگی و مصالحه باعث بهبود سازگاری زناشویی شده اند. همان طور که Silman (۱۹۸۰) نیز معتقد است شیوه های حل تعارض مثبت مانند سازش و مذاکره با مهارت های ارتباطی افزایش یافته توسط بلوغ شناختی اجتماعی و

در روابط زناشویی‌شان فراهم می‌کند. تحمل پریشانی احساس اعتماد بین زوجین را بهبود بخشیده، احساس مثبت در فضای رابطه زناشویی را افزایش داده و توانایی حل مسئله را بهبود می‌بخشد. نتایج تحقیق نیز همسو با دیدگاه و یافته‌های قبلی بر این نکته صحت گذاشته که تحمل پریشانی با سازگاری زناشویی رابطه داشته و باعث بهبود آن می‌شود.

بر اساس نتایج تحمل پریشانی بر اساس شیوه‌های حل تعارض قابل پیش بینی است. براساس نتایج به دست آمده ضریب مسیر بین سبک ملزم شده و سبک مصالحه با تحمل پریشانی از لحاظ آماری معنادار است ($P < 0.05$ و $P < 0.001$) و سبک‌های یکپارچگی، مسلط و اجتناب کننده با تحمل پریشانی ارتباط معنادار نشان نداده اند ($P > 0.05$). لذا نتایج نشان داده است که با افزایش سبک مصالحه و کاهش سبک ملزم شده، به طور مستقیم تحمل پریشانی در زنان متأهل افزایش می‌یابد.

این یافته با پژوهش هاشمی و رشیدی (۱۴۰۰) که ارتباط بین تحمل پریشانی و سبک‌های حل تعارض را نشان می‌دهد، همسو است.

در تبیین این یافته می‌توان گفت که سبک‌های حل تعارض به‌عنوان انگیزه ای است که در تعارض بین میل به تحقق اهداف خود، در مقابل میل به ملاقات با روابط بین‌فردی یا نگرانی برای مردم است. دو سبک حل تعارضی که در این پژوهش با کاهش پریشانی و افزایش توان تحمل پریشانی مرتبط است، سبک ملزم کننده و مصالحه است. Rahim (۱۹۸۳) بیان می‌دارد که سبک ملزم شده یا متعهد شده به‌عنوان سازگارشده شناخته می‌شود که به معنای نگرانی کم برای خود و نگرانی زیاد برای دیگران است. از آن جهت که تعارضات در ازدواج پیامدهای مختلف شخصی، خانوادگی، جسمی و روانی به همراه دارد و می‌تواند افسردگی، اضطراب، اختلالات مختلف را ایجاد کند (Tasew و همکاران، ۲۰۲۱) و نتایج تحقیق نشان داده است که کاهش سبک ملزم شده منجر به تجربه احساس مثبت و کاهش پریشانی می‌شود. این سبک حل تعارض، ناسازگارانه است و برای رابطه مخرب می‌باشد و با پیامدهای منفی بین‌فردی و شخصی مانند تشدید تعارض و خشونت در حین درگیری همراه است. دلیل رابطه‌ی معکوس در استفاده از این سبک حل تعارض و تحمل پریشانی می‌تواند به عنصر ایثار بیش از اندازه برگردد که به شکل سخاوت فداکارانه، خیرانه، یا اطاعت از دستور طرف مقابل خود را نشان می‌دهد. بدین ترتیب نتایج تحقیق موید این مطلب است که کاهش استفاده از این سبک حل تعارض باعث بهبود تحمل پریشانی می‌شود.

سبک دوم، سبک مصالحه ای است که شیوه ای سازش کارانه به نظر می‌رسد. Rahim (۲۰۱۷) که بیان‌کننده‌ی توجه متوسط

ترتیب فرد فرصتی را در اختیار طرف مقابل می‌گذارد که بدون درک متقابل و احساس مسئولیت وارد رابطه شوند. از سوی دیگر، در اغلب مواقع، در روابط زناشویی، استفاده از این سبک این احساس را ایجاد می‌کند که نمی‌تواند به شریک زندگی خود به‌عنوان فردی قاطع، مصمم، پشتیبان و موفق تکیه کند و استفاده از این سبک بر صمیمیت، رضایت و سازگاری زناشویی تاثیر منفی می‌گذارد. سبک اجتنابی نیز نشان‌دهنده توجه کم به خود و دیگران است که با کناره‌گیری، رد کردن، دورزدن موقعیت‌ها همراه است (Rahim, ۲۰۱۷) و باعث به تعویق انداختن مسائل و کنار کشیدن از مشکلات می‌شود. استفاده از این سبک نیز باعث ایجاد عدم اطمینان خاطر، سطح پائین اعتماد و نارضایتی از وضعیت موجود می‌شود، چون مسائل حل نمی‌شوند و فرد احساس می‌کند که همسر او با بی مسئولیتی و ضعف درونی با مسائل برخورد می‌کند. استفاده از این سبک حل تعارض نیز منجر به سرخوردگی و افت رضایت و صمیمیت زناشویی می‌شود و سازگاری زناشویی را کاهش می‌دهد.

نتایج نشان داد که تحمل پریشانی با سازگاری زناشویی رابطه معنی داری دارد ($P < 0.001$) به گونه ای که با افزایش تحمل پریشانی، سازگاری زناشویی نیز افزایش می‌یابد.

نتایج تحقیق حاضر با یافته‌های محسن‌پور و همکاران (۲۰۲۳) و محمدی‌پور و همکاران (۲۰۲۲) که بین تحمل پریشانی و کیفیت زناشویی رابطه معنادار بدست آوردند و با یافته‌های وحدانی و همکاران (۱۳۹۹) که نشان داد که تحمل پریشانی پیش‌بینی‌کننده دلدزدگی زناشویی در بین زوجین است، همسو بوده است.

در تبیین این یافته همان طور که Kunzler و همکاران (۲۰۲۰)، Sürücü & İlmen (۲۰۲۲) و Jordan (۲۰۲۳) عنوان نموده اند که تاب‌آوری زوجین نقش اساسی را برای تداوم سازگاری زناشویی ایفا می‌کند و افزایش ذوق، وضوح، احساس ارزشمندی، بهره‌وری و تمایل به ارتباط بیشتر می‌شود و همانگونه که Martin و همکاران (۲۰۱۹) نیز عنوان نموده اند تحمل پریشانی در مواقع بحران برای کاهش تنش بسیار موثر است، می‌توان گفت که تحمل پریشانی باعث می‌شود تا افراد در مواجهه با مسائل، بحران‌ها و موقعیت‌های ناکام کننده بتوانند بر خود مسلط شوند و با خلق مثبت و ثبات عاطفی جریان ارتباط را ادامه دهند. همانگونه که مطالعات (محمودپور و همکاران، ۱۳۹۸؛ اصغری و همکاران، ۱۳۹۷) نیز عنوان نموده اند که تحمل پریشانی با گرایش به طلاق در ارتباط است و زوجینی که در هنگام روبرویی با پریشانی هیجانی نمی‌توانند به‌خوبی هیجانات خود را در موقعیت‌های آسیب‌زای زندگی کنترل نموده و به حل مشکلات بپردازند همین امر زمینه را برای شکست آنها

سازگاری زناشویی است به گونه ای که با افزایش سبک حل تعارض مصالحه هم به طور مستقیم سازگاری زناشویی در زنان متأهل افزایش می‌یابد و هم به طور غیر مستقیم تحمل پریشانی در آن‌ها افزایش یافته و در نتیجه سازگاری زناشویی بیشتر می‌شود. رابطه بین سبک‌های یکپارچگی، مسلط و اجتناب کننده مسلط با سازگاری زناشویی با میانجی‌گری تحمل پریشانی معنی دار نبوده است ($p > 0.05$).

در تبیین یافته‌های تحقیق باید به نتایج توجه نمود که از بین سبک‌های حل تعارض سبک‌های یکپارچگی و مصالحه پیش بینی کننده مناسبی برای سازگاری زناشویی بوده اند و از سوی دیگر، سبک‌های ملزم شده به صورت معکوس و مصالحه به صورت مثبت پیش بینی کننده تحمل پریشانی بوده اند. بنابراین می‌توان گفت که از آنجایی که تحمل پریشانی با هر دو متغیر سبک‌های حل تعارض و سازگاری زناشویی رابطه معنادار داشته پس این که بتواند در رابطه بین حل تعارض و سازگاری زناشویی نقش میانجی داشته باشد، قابل انتظار است. نتایج نشان داده که با کاهش سبک ملزم شده و افزایش سبک مصالحه، همان‌گونه که در رابطه بین دو متغیر نیز وجود داشته، تحمل پریشانی باعث می‌شود تا افراد سازگاری زناشویی بیشتری را تجربه کنند.

همان‌گونه که قبلاً نیز بیان شد سبک ملزم شده یا متعهد شده به‌عنوان سازگار شدن شناخته می‌شود که به معنای نگرانی کم برای خود و نگرانی زیاد برای دیگران است. از آن جهت که تعارضات در ازدواج پیامدهای مختلف شخصی، خانوادگی، جسمی و روانی به همراه دارد و می‌تواند افسردگی، اضطراب، اختلالات مختلف را ایجاد کند (Tasew و همکاران، ۲۰۲۱) و نتایج تحقیق نشان داده است که کاهش سبک ملزم شده منجر به تجربه احساس مثبت و کاهش پریشانی می‌شود. این سبک حل تعارض، ناسازگارانه است و برای رابطه مخرب می‌باشد و با پیامدهای منفی بین‌فردی و شخصی مانند تشدید تعارض و خشونت در حین درگیری همراه است. همچنین سبک مصالحه ای است که شیوه ای سازش کارانه به نظر می‌رسد بیان‌کننده‌ی توجه متوسط به خود و دیگران است که شامل دادن و گرفتن یا به‌اشتراک‌گذاری است که به‌موجب آن هر دو طرف از چیزی صرف‌نظر می‌کنند تا یک تصمیم قابل قبول دوجانبه بگیرند و همان‌گونه که کرمی و همکاران (۱۴۰۲) بیان می‌دارند، در واقع مصالحه جویی موضعی میانه است که مستلزم هم ابراز وجود و هم مشارکت است؛ اما به نسبت شیوه یکپارچگی از شدت کمتری برخوردار است. نتایج تحقیق بیانگر این است که استفاده از روش‌هایی همچون مصالحه و یکپارچه که در فرضیه قبلی تاثیر آنها بر تحمل پریشانی نشان داده شد و عدم استفاده از

به خود و دیگران است که شامل دادن و گرفتن یا به‌اشتراک‌گذاری است که به‌موجب آن هر دو طرف از چیزی صرف‌نظر می‌کنند تا یک تصمیم قابل قبول دوجانبه بگیرند. ممکن است به معنای تقسیم تفاوت، تبادل امتیاز، یا جستجوی موقعیتی سریع و متوسط باشد. کرمی و همکاران (۱۴۰۲) بیان می‌دارند، در واقع مصالحه جویی موضعی میانه است که مستلزم هم ابراز وجود و هم مشارکت است؛ اما به نسبت شیوه یکپارچگی از شدت کمتری برخوردار است. با این حال به نظر می‌رسد، مصالحه در موقعیت تعارضات می‌تواند راه حلی برای کاهش پریشانی‌ها و افزایش تحمل پریشانی در شرایط مختلف باشد، چرا که به فرد کمک می‌کند تا احساس برنده شدن در بخشی هر چند کوچک از موقعیت داشته باشد و در تصمیم گیری منفعل نیست. در واقع بده بستان‌هایی که در این شیوه اتفاق می‌افتد می‌تواند توان چانه زنی را افزایش دهد و فرد را قانع کند که در مورد حق خود صحبت کرده و آن را طلب کرده و به هر طریقی به بخشی یا همه‌ی آن رسیده است. این سطح از کنش‌گری می‌تواند تحمل عدم اطمینان، ابهام، ناامیدی، احساسات منفی و ناراحتی فیزیکی و به طور کلی تحمل پریشانی را افزایش دهد.

Bretaña و همکاران (۲۰۲۰) اشاره می‌کنند برخی از این شیوه‌های حل تعارض ممکن است بهینه در نظر گرفته شوند؛ زیرا عملکرد مثبت را تسهیل می‌کنند و به ایجاد ثبات رابطه کمک می‌کنند درحالی‌که شیوه‌های مخرب حل تعارض، مانند استفاده از اجتناب رضایت کم از رابطه و بهزیستی ضعیف را در زوجین پیش‌بینی می‌کند. افراد بر اساس میزان حمایتی که از طرف مقابل دریافت می‌کنند، استرس ادراک شده، خلق و خوی فرد در لحظه‌ی تعارض، تجارب پیشین و مسائل جسمی خود می‌تواند توان مقابله‌ای متفاوتی را در خود ببینند و از سبک‌های تعارضی متفاوتی استفاده کنند. ولی مسأله‌ی مهم افزایش تحمل پریشانی است که می‌تواند نقش عمده‌ای در سلامت جسمانی و روانی افراد داشته باشد.

بر اساس نتایج تحمل پریشانی در رابطه بین شیوه‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی نقش میانجی دارد. نتایج نشان داد که ضریب غیر مستقیم رابطه سبک حل تعارض ملزم شده و سبک مصالحه با سازگاری زناشویی با میانجی‌گری تحمل پریشانی از لحاظ آماری معنی دار است ($p < 0.05$ و $p < 0.01$). نتایج نشان داد که تحمل پریشانی میانجی رابطه سبک حل تعارض ملزم شده با سازگاری زناشویی است به گونه ای که با کاهش سبک حل تعارض ملزم شده، تحمل پریشانی در زنان متأهل افزایش یافته و در نتیجه سازگاری زناشویی بیشتر می‌شود. تحمل پریشانی میانجی رابطه سبک حل تعارض مصالحه با

تشکر و قدردانی

پژوهشگران مراتب قدردانی و تشکر خود را از کلیه شرکت کنندگان این پژوهش که با استقبال و بردباری، در روند استخراج نتایج همکاری نمودند، اعلام می‌دارند.

تعارض منافع

نویسندگان این مطالعه هیچ گونه تعارض منافی در انجام و نگارش آن ندارند.

واژه نامه

1. Conflict resolution	۱. تعارض زناشویی
2. Dyadic Adjustment Questionnaires (DAS)	۲. مقیاس سازگاری زناشویی
3. Rahim Conflict Resolution Styles Questionnaire (ROCI-II)	۳. پرسشنامه سبک‌های حل تعارض رحیم
4. Distress Tolerance Scale	۴. پرسشنامه پرسشنامه تحمل پریشانی
5. Chi- Square	۵. مجذور خی
6. Parsimonious Normed Fit Index	۶. برازش نرم پارسیمونس
7. Comparative Fit Index	۷. شاخص برازش مقایسه-ای
8. Parsimonious Comparative Fit Index	۸. شاخص برازش مقایسه-ای پارسیمونس
9. Incremental fit index	۹. شاخص برازش افزایشی
10. Goodness of Fit Index	۱۰. شاخص نیکویی برازش
11. Root Mean Square Error of Approximation	۱۱. ریشه میانگین مربعات خطای تقریب
12. Bootstrap	۱۲. بوت استرپ

فهرست منابع

- Afzali N, Babakhani N. Self-differentiation, hardiness, conflict resolution styles and marital adjustment, the 7th Congress of the Iranian Psychological Association, Tehran. 2019. [Persian]
- Alipour Z, Kazemi A, Kheirabadi G, Eslami AA. Marital communication skills training to promote marital satisfaction and psychological health during pregnancy: a couple focused approach. *Reprod Health* 2020; 17, 23. <https://doi.org/10.1186/s12978-020-0877-4>
- Andami khoshk AR. The Mediating Role of resilience in the relationship between cognitive emotion regulation and distress tolerance with life satisfaction. Master's

سبک ملزم شده باعث می‌شود تا افراد در هنگام مواجهه با مسائل مختلف و حل مسئله بتوانند بر خود مسلط شده و احساس مطلوبی نسبت به خود و طرف مقابل داشته باشند و از بروز آشفتگی و بی‌ثباتی عاطفی جلوگیری کنند. این امر به نوبه خود باعث می‌شود تا افراد بتوانند تاثیر مطلوبی بر یکدیگر گذاشته و صمیمیت، رضایتمندی و سازگاری مناسبی را در روابط زناشویی خود تجربه کنند. استفاده از سبک‌های حل تعارض سازگاران در کنار تاب‌آوری و تحمل پریشانی و ناکامی می‌تواند به‌عنوان روش‌های مناسبی برای تجربه روابط مطلوب، رضایت بخش و لذت بخش در زندگی زناشویی توصیه شوند.

از آنجایی که این تحقیق فقط بر روی زوجین شهر شاهین‌شهر انجام شده است، لذا در تعمیم نتایج باید احتیاط صورت پذیرد. این تحقیق بر روی زنان متأهل انجام گردیده و تعمیم یافته به زنان مجرد و یا مطلقه و مردان با احتیاط عمل شود. این پژوهش به صورت مقطعی انجام شده است. به این دلیل، نتیجه‌گیری درباره علیت را دشوار می‌سازد. کم بودن حجم نمونه: در صورتی که به حجم نمونه بزرگتری دسترسی بود، احتمال داشت نتایج دقیق‌تری بدست آید. تعداد پرسش‌های پرسشنامه‌ها به طولانی شدن زمان اجرای آن انجامید که بر مقدار دقت پاسخ‌های شرکت کنندگان بی‌تاثیر نبوده است. با توجه به تاثیر تحمل پریشانی به‌عنوان متغیر میانجی بر رابطه بین سبک‌های حل تعارض با سازگاری زناشویی پیشنهاد می‌شود تا متغیرهای دیگری به‌عنوان نقش میانجی در رابطه بین این متغیرها در نظر گرفته شود و نتایج آنها با نتایج تحقیق حاضر مقایسه شود.

پیشنهاد می‌شود تا متغیرهای مستقل دیگری از جمله متغیرهای میانجی و وابسته در نظر گرفته و ارزیابی شوند. پیشنهاد می‌شود که تحقیق بصورت مقایسه‌ای بین زنان متأهل، مجرد و مطلقه و یا مقایسه با مردان انجام شود. در آخر می‌توان پیشنهاد نمود که آموزش سبک‌های حل تعارض به‌عنوان یکی از مهارت‌های مهم زندگی به زوجین می‌تواند به آنها کمک کند تا تاثیر سبک‌های مختلف حل تعارض را بیاموزند و شیوه‌های به کار گیری آنها برای بهبود رضایت و سازگاری زناشویی را فراگیرند. براساس نتایج کلی تحقیق، می‌توان پیشنهاد نمود که توسعه مشاوره زناشویی و آموزش خانواده و فرهنگ سازی برای استفاده از این گونه خدمات می‌تواند به بهبود روابط زناشویی کمک کند.

موازین اخلاقی

در این مطالعه اصول اخلاق در پژوهش شامل اخذ رضایت آگاهانه از شرکت کنندگان و حفظ اطلاعات محرمانه آنها رعایت گردیده است.

- Behavior Therapy. 2019;50(3): 630-645.
<https://doi.org/10.1016/j.beth.2018.10.003>
- Delatorre MZ, Wagner A. Marital Conflict Management of Married Men and Women. *Psico-USF*, 2018; 23(2): 229–240.
<https://doi.org/10.1590/1413-82712018230204>
- Doorley JD, Kashdan TB, Alexander LA, Blalock DV, McKnight PE. Distress tolerance in romantic relationships: A daily diary exploration with methodological considerations. *Motivation and Emotion*, 2019; 43(3): 505–516.
<https://doi.org/10.1007/s11031-019-09751-3>
- Frozeti A. Dialectical behavior therapy for conflicted couples to achieve peace, intimacy in marital relationships. Translated by M. Ghiashi and M. Poursalehi 1401, Tehran, Arjmand Publications. 2006. [Persian]
- Gatien C, Too A, Cormier S. Dimensions of relationship adjustment as correlates of depressive and anxiety symptoms among individuals with chronic pain. *Psychology, Health & Medicine*, 2021; 27(80),
<https://doi.org/10.1080/13548506.2021.1936579>
- Haghighi H, Zarei A, Qaderi F. Examining the factor structure and psychometric properties of Rahim's conflict resolution style questionnaire (ROCI-II) among Iranian couples, *Family Counseling and Psychotherapy*, 2018; 3(1): 534-561. [Persian]
- Hashemi S, Rashidi M. Predicting marital heartbreak based on coronavirus anxiety with the mediating role of conflict resolution styles and distress tolerance. *Nurse and doctor in war*, 2021;9 (32): 18-27. [Persian]
- İlmen Z, Sürücü A. The Predictive Relationship Between Marital Adjustment, Psychological Birth Order, and Psychological Resilience of Married Individuals. *The Family Journal*, 2022;0(0).
<https://doi.org/10.1177/10664807221124256>
- Thesis. Allameh Tabataba'i University. Tehran. 2013.
- Asghari F, Issapour Haftkhani Kh, Ghasemi Jobneh R. The effectiveness of emotion regulation training on marital exhaustion and emotional divorce of women seeking divorce. *Social Work Quarterly*. 2018; 7 (1): 21-14. [Persian]
- Azadifar S, Amani R. The relationship between communication beliefs and conflict resolution skills with marital satisfaction,
<https://civilica.com/doc/703721>. 2015 [Persian]
- Babakhani V. The effectiveness of acceptance and commitment therapy (ACT) on distress tolerance and self-control of betrayed women. *Journal of Family Psychology*, 2020; 7(1): 121-132.
<https://doi.org/10.52547/ijfp.7.1.121>[Persian]
- Bertoni A, Iafrate R, Donato S, Rapelli G. Marital Adjustment. In: Maggino, F. (eds) *Encyclopedia of Quality of Life and Well-Being Research*. Springer, Cham. 2020.
- Blakey SM, Lanier MK. Distress tolerance. In EA. Storch, J. S. Abramowitz, & D. McKay (Eds.) , *Complexities in obsessive-compulsive and related disorders: Advances in conceptualization and treatment*. Oxford University Press. 2022; 407-423
- Breña I, Alonso-Arbiol I, Molero F, Pardo J. Avoidant attachment and own and perceived partner's conflict resolution in relationship satisfaction. *Journal of Social and Personal Relationships*, 2020; 37(12): 3123–3138.
<https://doi.org/10.1177/0265407520949697>
- Burnette JL, Knouse LE, Vavra D T, O'Boyle E, Brooks M A. Growth mindsets and psychological distress: A meta-analysis. *Clinical psychology review*, 2020; 77: 101816.
<https://doi.org/10.1016/j.cpr.2020.101816>
- Carpenter J K, Sanford J, Hofmann S G. The Effect of a Brief Mindfulness Training on Distress Tolerance and Stress Reactivity.

- 2020; 7(7), CD013684.
<https://doi.org/10.1002/14651858.CD013684>
- Lavner JA, Karney BR, Williamson HC, Bradbury TN. Bidirectional Associations Between Newlyweds' Marital Satisfaction and Marital Problems over Time. *Family Process*, 2016; 56(4): 869-882. <https://doi.org/10.1111/famp.12264>
- Lev-ari S, Gepner Y, Goldbourt U. Dissatisfaction with married life in men is related to increased stroke and all-cause mortality. *J. Clin. Med.* 2021; 10: 1729. <https://doi.org/10.3390/jcm10081729>
- Li X, Cao H, Zhou N, Ju X, Lan J, Zhu Q, Fang X. Daily communication, conflict resolution, and marital quality in Chinese marriage: A three-wave, cross-lagged analysis. *Journal of Family Psychology*, 2018; 32(6): 733-742. <https://doi.org/10.1037/fam0000430>
- Mahmoudpour A, Shiri T, Farahbakhsh K, Zulfiqari SH. Predicting tendency to divorce based on marital dissatisfaction and distress tolerance with the mediation of loneliness in women applying for divorce. *Counseling and Psychotherapy Culture*, 2020; 11(42): 121-141. <https://doi.org/10.22054/qccpc.2020.43452.2164>[Persian]
- Mangialavori S, Terrone G, Cantiano A, Chiara Franquillo A, Di Scalea G L, Ducci G, Cacioppo M. Dyadic adjustment and prenatal parental depression: A study with expectant mothers and fathers. *Journal of Social and Clinical Psychology*, 2019; 38(10): 860-881. <https://doi.org/10.1521/jscp.2019.38.10.860>
- Martin RL, Bauer BW, Ramsey KL, Green BA, Capron DW, Anestis MD. How distress tolerance mediates the relationship between posttraumatic stress disorder and the interpersonal theory of suicide constructs in a U.S. military sample. *Suicide Life Threat Behav*, 2019; 49: 1318-1331. <https://doi.org/10.1111/sltb.12523>
- Melli G, Chiorri C, Lebruto A, Drabik M J, Puccetti C, Caccico L. Psychometric
- Işık E, ÖzbilerŞ, Schweer-Collins ML, Rodríguez-González M. Differentiation of Self Predicts Life Satisfaction through Marital Adjustment. *The American Journal of Family Therapy*, 2020; 48(3): 235-249. <https://doi.org/10.1080/01926187.2020.1732248>
- Jaffar A, Aqeel M, Abbas J, Shaher B, Aman J, Sundas J, Zhang W. The Moderating Role of Social Support for Marital Adjustment, Depression, Anxiety, and Stress: Evidence from Pakistani Working and Nonworking Women. *Journal of Affective Disorders*. 2018; 244: 231-238. <https://doi.org/10.1016/j.jad.2018.07.071>
- Jiménez-Picón N, Romero-Martín M, Ramirez-Baena L, Palomo-Lara J C, Gómez-Salgado J. Systematic Review of the Relationship between Couple Dyadic Adjustment and Family Health. *Children*, 2021; 8(6): 491. <https://doi.org/10.3390/children8060491>
- Jordan JV. Relational Resilience in Girls. In: Goldstein, S., Brooks, R.B. (eds) *Handbook of Resilience in Children*. Springer, Cham. 2023. https://doi.org/10.1007/978-3-031-14728-9_4
- Karmi J, Zakiyi A, Seidi MS. Measuring and evaluating the family: from theory to practice, Tehran, Azmounyar Poya. 2023. [Persian]
- Kendrick H M, Drentea P. Marital Adjustment. *Encyclopedia of Family Studies*. 2016. <https://doi.org/10.1002/9781119085621.wbefs071>
- Kermani Mamazandi Z, Akbari Belutbangan A, Mohammadifar MA. Testing a model to explain happiness based on marital compatibility and life satisfaction: the mediating role of forgiveness. *Bi-Quarterly Journal of Family Psychology*, 2019; 6(2): 29-42. [Persian]
- Kunzler A M, Helmreich I, König J, Chmitorz A, Wessa M, Binder H, Lieb K. Psychological interventions to foster resilience in healthcare students. *The Cochrane database of systematic reviews*,

- Rahim MA. Managing Conflict in Organizations. New York. 2017. <https://doi.org/10.4324/9780203786482>
- Ripley JS, Worthington EL, Garthe RC. et al. Trait Forgiveness and Dyadic Adjustment Predict Postnatal Depression. *J Child Fam Stud*, 2018(27): 2185-2192 <https://doi.org/10.1007/s10826-018-1053-0>
- Roshani S, Tafta M, Khosravi Z. Meta-analysis of divorce research in Iran in the last two decades (1377-1397) and providing solutions to reduce divorce and its negative consequences for women and children. *Women in development and politics*. 2019; 17(4): 653-674. [Persian]
- Sahibdel H, Pakdaman M. Couple therapy guide based on the successful marriage scale, Khorasan Razavi Mahvelayt, Nashjaliz. 2018. [Persian]
- Simons JS, Gaher RM. The distress tolerance scale: Development and validation of a self-report measure. *Motiv Emot* 2005;29: 83-102. <https://doi.org/10.1007/s11031-005-7955-3>
- Slabbert A, Hasking P, Notebaert L, Boyes M. The role of distress tolerance in the relationship between affect and NSSI. *Archives of Suicide Research*, 2020; 26(2): 761-775. <https://doi.org/10.1080/13811118.2020.1833797>
- Spanier GB. Measuring dyadic adjustment: New scales for assessing the quality of marriage and similar dyads. *Journal of Marriage and the Family*, 1976; 38(1): 15-28. <https://doi.org/10.2307/350547>
- Tafsileh M, Elmi M. Investigating the relationship between marital compatibility and vitality of married women in Tabriz. *Women and Society Scientific-Research Quarterly*, 2021; 12(45): 28-40. <https://doi.org/10.30495/jzv.2021.4562>. [Persian]
- Taheri Z, Mahvi Shirazi M. The relationship between expectation from marriage and distress tolerance with women's marital adjustment. *Research Journal of Women* Properties of the Italian Version of the Distress Tolerance Scale (DTS). *J Psychopathol Behav Assess* 2021; 43: 698–706. <https://doi.org/10.1007/s10862-021-09876-1>
- Mohammadipour S, Dasht Bozorgi Z, Hooman F. Association of distress tolerance and mother-child interaction with children's behavioral disorders in mothers of children with learning disabilities: Mediating role of marital quality. *Women's Health Bulletin*, 2022; 9(3): 181-189. <https://doi.org/10.30476/whb.2022.95929.1184>
- Mohammadzadeh Sh. The role of empathy, appreciation and conflict resolution styles in predicting couple compatibility, Payam Noor University, Ardabil Province, Payam Noor Center, Ardabil. 2019. [Persian]
- Mohsenpour S, Alaei khorayem S, Heidari Raziabad N. The role of object relations in predicting emotional expression, distress tolerance and marital quality. *Journal of Family Relations Studies*, 2023; 3(9): 46-52. <https://doi.org/10.22098/jfrs.2023.11960.1090>
- Omrani S, Jamhari F, Ahadi H. Prediction of marital compatibility based on metacognitive beliefs, taking into account the mediating role of marital conflicts. *Scientific Research Quarterly Journal of Psychological Sciences*. 2018; 17 (68): 501-508. [Persian]
- Pietromonaco PR, Overall NC, Powers SI. Depressive Symptoms, External Stress, and Marital Adjustment: The Buffering Effect of Partner's Responsive Behavior. *Social Psychological and Personality Science*, 2022; 13(1): 220–232. <https://doi.org/10.1177/19485506211001687>
- Rahim M A, Magner N R. Confirmatory factor analysis of the styles of handling interpersonal conflict: First-order factor model and its invariance across groups. *Journal of Applied Psychology*, 1995; 80(1): 122–132. <https://doi.org/10.1037/0021-9010.80.1.122>

- Vahadani M, Khezri Mojtab, Mahmoudpour A, Farahbakhsh K. Predicting marital heartbreak based on emotional expressiveness, distress tolerance and communication patterns. *Developmental psychology*. 2020; 9 (10): 47-58. [Persian]
- Weber DM, Baucom D H. When the loss of positives feels negative: Exploring the loss of positive experiences in committed couples. *Current Opinion in Psychology*, 2022; 43: 166–170. <https://doi.org/10.1016/j.copsyc.2021.07.015>
- Whisman MA, du Pont A, Rhee S H, Spotts E L, Lichtenstein P, Ganiban JM, Neiderhiser J M. A genetically informative analysis of the association between dyadic adjustment, depressive symptoms, and anxiety symptoms. *Journal of Affective Disorders*, 2018; 237: 18-26. <https://doi.org/10.1016/j.jad.2018.04.105>
- Zahiri A, Basaknejad S, Abbaspour ZA. The effectiveness of couple therapy based on improving the quality of life of conflict resolution styles, marital satisfaction and quality of life of couples with a history of breaking the contract. *Journal of Family Psychology*, 2020; 7(2): 1-16. [Persian]
- Zurlo MC, Cattaneo Della Volta M. Vallone F. The association between stressful life events and perceived quality of life among women attending infertility treatments: the moderating role of coping strategies and perceived couple's dyadic adjustment. *BMC Public Health* 19, 1548. 2019. <https://doi.org/10.1186/s12889-019-7925-4>
- 2019; 10(27): 116-99. <https://doi.org/10.30465/ws.2019.4031>[Persian]
- Taşçıoğlu G, Çakıcı E, Cirhinlioğlu F G. Somatization level among psychosomatic dermatology patients: relationship with dyadic adjustment, gratitude, forgiveness, and perfectionism. *Alpha psychiatry*, 2021; 22(3): 165–170. <https://doi.org/10.5455/apd.113545>
- Tasew AS, Getahun KK, Prete G. Marital conflict among couples: The case of Durbete town, Amhara Region, Ethiopia, 2021; 8(1): 1903127. <https://doi.org/10.1080/23311908.2021.1903127>
- Tilden T, Theisen M, Wampold BE, Johnson S U, Hoffart A. Individual distress and dyadic adjustment over the course of couple therapy and three-year follow-up: A replication study. *Psychotherapy Research*. 2019; 30(3): 375-386. <https://doi.org/10.1080/10503307.2019.1645369>
- Ünal Ö, Akgün S. Conflict resolution styles as predictors of marital adjustment and marital satisfaction: an actor-partner interdependence model. *Journal of Family Studies*, 2022; 28(3): 898-913. <https://doi.org/10.1080/13229400.2020.1766542>
- Uzunçakmak T, Alp Yılmaz F. Determination of dyadic adjustment, happiness and related factors in married Turkish women living in Anatolia. *J Relig Health* 2021; 60: 1937–1951. <https://doi.org/10.1007/s10943-020-01021-8>